

Sygn. akt II W 62/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

24 maja 2021 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze - Wydział II Karny

w składzie:

Przewodnicząca sędzia Aleksandra Grzelak - Kula

Protokolant Grzegorz Kosowski

po rozpoznaniu 24 maja 2021 r.

sprawy **I. C.**

PESEL: (...)

obwinionego o to, że:

w dn. 27.11.2020 r. ok. godz. 17:40 przy ul. (...) w J., będąc kierowcą samochodu marki N. o nr rej. (...);

1. nie zastosował się do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania” urządzając postój w/w pojeździe na chodniku w miejscu obowiązywania zakazu

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w.;

2. parkując pojazd w sposób określony w punkcie 1 nie pozostawił 1,5 m przejścia dla pieszych na chodniku;

tj. o wykroczenie z art. 97 k.w. w zw. z art. 47 ust. 1 pkt 2 ustawy z 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym;

I. uznaje obwinionego **I. C.** za winnego zachowań opisanych w części wstępnej wyroku przyjmując, że stanowią one jeden czyn zabroniony z art. 92 § 1 kw i art. 97 kw w zw. z art. 9 § 1 kw i za to na podstawie art. 92 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) złotych;

II. na podstawie art. 119 § 1 k.p.o.w. w zw. z § 2 i § 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.12.2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w wysokości 30 zł.

Sygn. akt II W 62/21

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

27 listopada 2020 r. I. C. zaparkował pojazd N. o nr rej. (...) na chodniku przy ul. (...) w J. w miejscu, gdzie obowiązuje zakaz zatrzymywania się i nie pozostawił 1,5 m przejścia dla pieszych.

dowód: wyjaśnienia I. C. k. 47

notatka urzędowa k. 5

zdjęcie k. 6

I. C. ma 67 lat, jest zatrudniony w spółce (...) za wynagrodzeniem 2068 zł.

dowód: oświadczenie k. 47

Wyjaśnienia obwinionego sąd ocenił jako wiarygodne: obwiniony przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu, nie kwestionował, że to on był kierowcą, jego wyjaśnienia są zgodne co do tego faktu z notatką urzędową z interwencji. Co do powodów zatrzymania samochodu, tj. podwożenie żony będącej lekarzem i prowadzącej hospicjum domowe, jego wyjaśnienia również zasługują na uwzględnienie. Nie ma co do tego dowodów przeciwnych, a obwiniony przedstawił co do tej działalności żony dokumenty.

Notatkę urzędową i zdjęcie wykonane przez funkcjonariusza Straży Miejskiej sąd uznał za wiarygodne dowody – pochodzą od uprawnionych osób, nie były kwestionowane przez strony.

Parkując pojazd w miejscu, gdzie jest to zabronione znakiem zakazu zatrzymywania się oraz na chodniku przy zajęciu całej jego szerokości na drodze publicznej, tj. ulicy (...) w J., obwiniony wypełnił znamiona dwóch wykroczeń, tj. z art. 91 § 1 k.w. i z art. 97 k.w. ten pierwszy przepis sankcjonuje niestosowanie się do znaku drogowego, a ten drugi wykroczenie przeciwko innym przepisom ustawy z 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym. Ustawa ta w art. 47 ust. 1 pkt 1 i 2 stanowi, że dopuszcza się zatrzymanie lub postój na chodniku kołami jednego boku lub przedniej osi pojazdu samochodowego o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 2,5 t, pod warunkiem że:

1. na danym odcinku jezdni nie obowiązuje zakaz zatrzymania lub postoju;
2. szerokość chodnika pozostawionego dla pieszych jest taka, że nie utrudni im ruchu i jest nie mniejsza niż 1,5 m.

Obwiniony zaparkował całym samochodem na chodniku, było to miejsce, gdzie obowiązuje zakaz zatrzymywania się, nie zachował wymaganej szerokości minimum 1,5 m. Sąd uznał, że jest to jeden czyn wypełniający znamiona dwóch wykroczeń – jednym działaniem bowiem naruszył dwa przepisy.

I. C. działał świadomie – celowo naruszył przepisy i nie respektował znaku uznając, że cel, dla którego to robi, usprawiedliwia jego działanie. Tak jednak nie jest: przepisy i znaki drogowe obowiązują wszystkich kierowców, obwiniony nie poruszał się pojazdem uprzywilejowanym. Motywacja obwinionego może rzutować jedynie na ocenę stopnia społecznej szkodliwości jego czynu.

Popełniony przez obwinionego czyn jest społecznie szkodliwy. I. C. działał umyślnie, sam sobie dał prawo do naruszania przepisów, uznając, że usprawiedliwia go działalność wykonywana przez jego żonę, a w związku z tym jest zwolniony z obowiązku przestrzegania przepisów jednakowych dla wszystkich i z obowiązku znalezienia miejsca parkingowego. Nie widział w swoim zachowaniu nic niestosownego, nie chciał przeparkować samochodu nawet na prośbę strażnika miejskiego, mimo że w okolicy są parkingi dla mieszkańców okolicznych kamienic. Na złagodzenie oceny zachowania obwinionego rzutują jedynie okoliczności, w jakich zaparkował samochód, tj. czynności zawodowe związane z pomocą udzielaną chorym ludziom.

Za popełnienie tego wykroczenia sąd orzekł wobec obwinionego karę 200 zł grzywny uznając, że w takim wymiarze wpłynie ona na zmianę postrzegania prawa przez obwinionego, konieczność respektowania przepisów i uświadomi mu, że łamanie prawa nie pozostanie bezkarne.

I. C. ma stały dochód, w związku z czym zasądzono od niego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania, które wynoszą 120 zł, wymierzył mu minimalną opłatę, tj. 30 zł. Nie było bowiem podstaw, by uznać, że poniesienie tych kosztów narazi jego lub osoby dla niego najbliższe na uszczerbek w koniecznym utrzymaniu.